

Egri György

A CSALÁD

A kis veréb egy virágos ablak párkányára röppent.

– Jó reggelt, hónapos rózsza! Ki lakik itten?

A hónapos rózsza édesen mosolygott.

– A Vízi család lakik, kis verebem.

A kis veréb egy ugrással közelebb kíváncsiskodott.

– No, én nem látok odabent semmi családot! Én csak nyolc embert látok az asztalnál!

A hónapos rózsza még édesebben mosolygott.

– Hát hiszen ez a család itt, bohó madárkám! Az az ősz ember, az asztalfőn: a nagyapó.

Mellette az az ősz asszony: a nagyanyó. Az a nagybajuszú, erős bácsi: az édesapa. Az a mosolygó, szelíd néni: az édesanya. Az a szösze hajú kislány, aki a cicát fogja: Bözsike. Szemben vele, az a piros pántlikás: Rózsika. Az a kisebb fiú: Miska. Az a nagyobb, az asztal végén: Ferkó. Akit meg nem vettél észre, az a Gyurica baba. Ott alszik a bölcsőben. Sajó kutyus örökdik mellette.

A kis veréb csak nézelődött egy darabig. Aztán így vette föl a szót:

– Hallod-e, hónapos rózsza! Mit akar most a Vízi család?

– Reggelizni akar, kis verebem.

– A cica is velük reggelizik?

– Az is velük reggelizik.

– A Sajó is?

– Az is. De még a Terka szolgáló is. Meg a János minden es is. Mert azok is a házhoz tartoznak.

– Ó, de szeretnék én is a házhoz tartozni!

– Kétszer se mondd, kis verebem! Csak légy türelemmel!

Hát, amint elvégződik a reggelizés, amint elhangzik az asztali áldás, egyszer csak megnyílik a virágos ablak! Vízi Rózsika kihajol egy marék morzsával:

– Nekünk is jutott, neked is jusson! Reggelizzél te is, Isten madárkája!

(Az Én Újságom, 1905/18.)